

# РЕШЕНИЕ

№ 3503

гр. София, 02.07.2020 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 28 състав,**  
в публично заседание на 17.06.2020 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Антони Йорданов**

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **3765** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по повод подадена жалба от [фирма], представлявано от Б. Б., чрез адв. Й. Н., срещу Акт за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/ № 147/27.12.2018г., издаден от Директора на Б. дирекция „И. район“ /БДИБР/ [населено място] към Министерство на околната среда и водите, в частта, в която са определени задължения за период от 2011г. до 2017г.

В жалбата са наведени доводи за нищожност поради пълна липса на материалноправни предпоставки за издаване на оспорения АУПДВ, алтернативно незаконосъобразност на решението като постановено при допуснати съществени нарушения на административно производствените правила и в противоречие с материалноправните разпоредби. по същество твърденията са, че не се дължи такса за водовземане и такса за ползване на воден обект предвид изменението на разпоредбите на чл. 194 от Закона за водите /ЗВ/ и доколкото се касае за ползване на воден обект за аквакултури и свързаните с тях дейности съобразно издаденото в полза на жалбоподателя Разрешително за водовземане от подземни води чрез съществуващи водовземни съоръжения № 3150231/07.12.2010г. /Разрешително/ Допълнително се сочи, че на 01.12.2012г. бил сключен договор за наем между [фирма] и [фирма] за недвижим имот Пъстървово стопанство“Т. чарк“, идентичен с имота за водоснабдяването за който на жалбоподателя е издадено Разрешително № 3150231/07.12.2010г. В тази връзка се твърди, че [фирма] реално не е ползвал отдадения под наем имот, за което била уведомена БДИБР. Предвид уведомяването за

сключения договор за наем и на основание чл. 79, ал. 1, т. 1 от ЗВ счита, че БДИБР е следвало констатирането на липса на ползване по разрешителното и да прогласи прекратяване на неговото действие. В заключение прави възражение за изтекла погасителна давност по чл. 171 от ДОПК за периода от 07.12.2010г. до 31.12.2012г.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. А., който моли за отмяна на акта и присъждане на разноски по делото.

Ответникът – директор на БДИБР, чрез юрк. Х., моли за отхвърляне на жалбата.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото, приема за установени следните обстоятелства по делото:

С Разрешително № 31520231/07.12.2010г. на Директора на Б. дирекция „Източно беломорски район“, с титуляр [фирма] е предоставено право за водовземане от подземни води, чрез съществуващи водовземни съоръжения от каптиран извор с две находища в имот № 084002, м. „язовир Т. чарк“, землището на [населено място], обл. П., с цел на водовземането - „А. и свързаните с тях дейности“, обем 2522880 куб.м. годишно, с краен срок 07.12.2020г. Като обект на водоснабдяване е посочено водоснабдяване на рибовъдно стопанство „Т. чарк“, община батак, обл. П..

Във връзка с дължими такси по това разрешително и представена справка за незаплатени такси за водоползване е извършена проверка от експерти от БД И., при което е съставен констативен протокол № Пз-548/27.06.2018г. (л. 116) в който са установени дължими такси за водоползване по разрешени количества за периоди както следва: 2010г. – 829.44 лева; за 2011г. – 12614.40 лева; за 2012г. – 25288.80 лева; за 2013г. - 25288.80 лева; за 2014г. - 25288.80 лева; за 2015г. - 25288.80 лева; за 2016г. - 25288.80 лева; за 2017г. – 75762.09 лева, или общо за периода 2010г. - 2017г. – 215349.90 лева.

На основание чл. 195б, ал.2, т.3 от ЗВ, е изготвено и изпратено писмо №ПО-02361/01.08.2018г., получено на 06.08.2018г., като жалбоподателят е поканен да заплати доброволно дължимата такса за водоползване по чл.194, ал.4 от Закона за водите, изчислена по Тарифа за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, приета с ПМС 383 от 29.12.2016г, в сила от 1.01.2017г. В дадения 7 – дневен срок за заплащане на дължимата такса за водовземане за 2018г., посочен в Поканата за доброволно изпълнение дължимата такса не е заплатена. Дружеството е уведомено, че при неплащане на сумата в седмодневен срок, ще бъде издаден акт за принудителното ѝ събиране по реда на ДОПК, заедно с дължимите лихви за периода за забава. С вх. № ПО-02-361(1)/15.08.2018г. е постъпило възражение от [фирма].

Не се спори, жалбоподателят да е извършвал плащания по задълженията за релевантния период за този обект на водоползване, а и след получаване на поканата за доброволно плащане не е извършил такива действия.

Издадена е АУПДВ/ № 147/27.12.2018г. за събиране на посочените задължения в общ размер на 215349.93 лева и дължима лихва в размер на 62942.84 лева, при подробно описани задължения за всяка една година от 2010г – до 2017г. Същият е оспорен по административен ред с жалба вх. № ПО-02-361(3)/18.01.2019г. от [фирма], пред министъра на околната среда и водите, който се е произнесъл с решение № 73/15.03.2019г. , с което частично е отменил акта и частично го е потвърдил.

От представеното по делото Решение № 73/15.03.2019г. на министъра на околната среда и водите се установява, че министъра се е произнесъл по жалба от [фирма], [населено място], с ЕИК[ЕИК] срещу акт за установяване на публично държавно

вземане № 147/27.12.2018 г. на директора на Б. дирекция „И. район“, като е отменило акта, в частта с която са установени задължения за дружеството за заплащане на такса за водовземане от подземни води по ЗВ за 2010г. и е отхвърлил жалбата в частта, с която са установени задължения на дружеството за неплатени годишни такси по ЗВ, за периода от 01.01.2011г.-31.12.2017г. за водовземане за подземни води за аквакултури и свързаните с тях дейности.

По делото са изслушани и приети съдебно-счетоводна и съдебно почеркова експертиза, които съдът кредитира изцяло.

Според заключението на ССЕ фактурите, издадени от [фирма] на наемателя [фирма] за дължим наем са осчетоводени надлежно. По всички издадени фактури са постъпили дължимите суми от [фирма]. В счетоводните регистри на [фирма] не са отразени записи, от които да се удостоверява съвместна стопанска дейност с [фирма].

Според заключението на извършената съдебно почеркова експертиза подписите за декларатор от името на [фирма] в информационно –статистическия формуляр за периоди: 2011г., 2014г., 2015г. и 2017г. не са положени от Б. П. Б..

При гореизложените фактически установявания съдът формира следните правни изводи

Жалбата е подадена от лице, което е засегнато от административния акт, в срока по чл. 149, ал. 3 от АПК предвид, че жалбата е депозирана пред АССГ на 22.03.2019г., а решението на министъра на околната среда и водите е от 15.03.2019г.

Жалбата е неоснователна при съобразяване на следното:

АУПДВ е издаден от компетентен орган, предвид разпоредбата на чл. 195б ал. 1 и ал. 2 във връзка с чл. 194, ал. 1, т. 1 б. "б" във връзка с чл. 194, ал. 2 от ЗВ във връзка с чл. 166 от ДОПК и съответните тарифи за таксите за правото на водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, в предвидената писмена форма, съгласно изискванията по чл. 59, ал. 2, т. 1-8 от АПК.

Не се споделя възражението, че в административното производство по издаване на оспорения акт са допуснати такива съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са основание за незаконосъобразност на акта. Административният орган е изпратил покана за доброволно изпълнение на задължението за плащане на таксата за водовземане, която съдържа предупреждение, че при неизпълнение ще последва издаване на акт за установяване на публично държавно вземане. Т. е., спазени са правилата на чл. 26 АПК и на дружеството-жалбоподател е било гарантирано правото на защита в пълен обем, като е имало възможност да направи всичките си искания и възражения и да представи всичките си писмени доказателства. Следва да бъде изрично отбелязано, че нито в административното производство по издаване на оспорения акт, нито в настоящото съдебно производство дружеството не е представило нови писмени доказателства, установяващи плащане на процесните задължения, което е единственият правно релевантен факт от значение за настоящия спор и за преценката за законосъобразността на издадения АУПДВ. В този смисъл съдът намира, че дори и в производство по издаване на оспорения акт да не са спазени всички административнопроизводствените правила, нарушенията не могат да се квалифицират като съществени, защото законният представител на дружеството не е бил лишен от възможността лично или чрез упълномощено лице да направи искания, бележки и възражения, всички факти от значение за правилното решаване на спорния

въпрос са били изяснени и волеизявлението на органа не е било повлияно от каквото и да е нарушение на процедурата.

Съгласно чл. 195б ал. 2 от ЗВ актът се съставя въз основа на писмени доказателства, включващи: 1. извлечения от сметките, по които постъпват таксите; 2. платежни и други счетоводни документи, издадени от лицата, използващи водите; 3. покана към лицето за доброволно изпълнение; 4. констативни протоколи от извършения контрол за изпълнение на задължението. В съответствие с тази законова регламентация оспореният акт е издаден въз основа на, поканата за доброволно изпълнение и констативни протоколи от проверка за изпълнение на задълженията. Т. е., противно на твърденията на дружеството-жалбоподател, актът е издаден при спазване на установените за неговото издаване административнопроизводствените правила.

В достатъчна степен подробно и ясно са определени, както времеви период, за който дружеството не е погасило задълженията за такси за водовземане, така и размерът на задълженията, като са посочени фактическите и правните основания за издаване на акта. В този смисъл не е налице непълнота или нарушение на изискването за форма.

Размерът на задълженията, определени с АУПДВ за период 2011г. - 2017г. е установен по констативен протокол и подадена декларация по чл. 194б от ЗВ.

Съдът приема, че отразеното в Констативен протокол ПЗ-548/27.06.2018г., че е налице водовземане в посочения в акта обем за периода не е опровергано в хода на производството пред органа, както и на съдебното такова. В хода на преписката не е правено фактическо възражение срещу установените количества, не са представени показатели от извършеното от дружеството замерване, които да докажат твърдения от него като ползван обем. Такива не са ангажирани и в хода на съдебното следствие. В същност, цялостната защита на жалбоподателя е съсредоточена върху пълната недължимост на установените вземания, поради неправилно приложение на материалния закон.

В случая спорът, въведен с жалбата се свежда до съдържанието на понятието аквакултури и свързаните с тях дейности, респ. изменението на чл. 194 от ЗВ, в ред. ДВ, бр. 36 от 2008г.и понятията прекратяване на правото на водоползвателя на собственост или ползване върху недвижимия имот във връзка с приложения договор за наем.

Преди всичко следва да бъде посочено, че Разрешителното за водовземане на подземни води № 31520231 е от 07.12.2010г., поради което неприложими за случая са редакциите на ЗВ преди ДВ, бр. 61 от 6.08.2010г. След това в разрешителното изрично е посочено в т. 1 от задължения заплащане на такса за водовземане, определена на база ползвания обем вода и целите на водовземането. В т. 2 е посочено, че ежегодно към 31.01 на следващата година титулярят на разрешителното предоставя в БД информация за изчисляване на дължимата такса по образец. Според т. 3 внася определената такса след потвърждаването и. Разрешително № 31520231/07.12.2010г., с оглед на характеристиките на влязъл в сила административен акт е задължителен за изпълнение, включително и по отношение на незаконосъобразни, но влезли в сила вменени на адресата задължения.

В този ред на мисли, неоснователно е домогването на процесуалния представител на жалбоподателя да обоснове нищожност на основаниято по чл. 194, ал. 1, т. 1, б. „б“ от ЗВ в АУПДВ, както и вмененото по същата разпоредба задължение за заплащане на такси за водовземане. От една страна с изменението на ЗВ ДВ, бр. 36/2008г. не отпада задължението за заплащане на такси за аквакултури и свързаните с тях дейности.

Отпада заплащането на такси за лимитивно определение дейности, описани е чл. 194, ал. 7, т. 4 във вр. с чл. 46, ал. 1, т. 2 от ЗВ. С други думи казано, считано от ЗВ ДВ, бр. 36/2008г. не се дължат такси за ползване на воден обект за аквакултури и свързаните с тях дейности, но не и за водовземане за последните. Едва с изменението на ЗВ ДВ, бр. 25 от 2019г. разпоредбата (вече чл. 194, ал. 11, т. 4 ЗВ) включва водовземане за аквакултури по чл. 44 от с.з. Сочената разпоредба обаче действа за напред, като не е предвидено в закона нейното ретроактивно действие, поради което жалбоподателят не може да се позове на нея, предвид процесният период 2011г. – 2017г. Самият АУПДВ е издаден на 27.12.2018г., решението на горестоящият административен орган е от 15.03.2019г., а изменението на разпоредбата обнародвано на 26.03.2019г., като последното не представлява нови факти по см. на чл. 142, ал. 2 от АПК от значение за делото.

Следващият спорен момент, възведен с жалбата е реалното ползване на обекта по Разрешително № 31520231/07.12.2010г. претенцията се свежда до това, че жалбоподателят не е ползвал обект рибовъдно стопанство „Т. чарк“, т.к. същото е било отдадено под наем на трето лице.

Разпоредбата на чл. 79, ал. 1 от ЗВ предвижда хипотезите при които се прекратява действието на разрешителното. Съобразно релевантната за случая т. 1 на с.ч. действието на издаденото разрешително се прекратява при изтичането на срока му или по решение на органа по чл. 52, ал. 1 при: прекратяване на правото на водоползвателя на собственост или ползване върху недвижимия имот, където се осъществява дейността или се намира водовземното съоръжение, както и при изрично заявен отказ от право на използване на съответния воден обект. От анализа на разпоредбата се налага извода, че е необходимо произнасяне на органът, издал разрешителното. По аргумент от чл. 79, ал. 2, както и ал. 7 от ЗВ съдът счита, че органът издал разрешителното следва да бъде сезиран. Вярно е, че разпоредбата вмениява в задължение за сезиране на приобретателя на имота, респ. реалният ползвател, но по мнение на настоящият състав при водене на своите работи с дължимата грижа на „добър стопанин“, жалбоподателят [фирма] е могъл да депозира съответното заявление за смяна на титуляра по Разрешително № 31520231/07.12.2010г., респ. да изиска от т.н. наемател [фирма] да осъществи процедурата по чл. 79, ал. 2 от ЗВ. По делото няма данни това да е направено, а и от доказателствата не се установява, че до знанието на директора на БДИБР да е достигнало уведомление за сключен договор за наем. Последното е и без значение, доколкото както бе изложено по-горе законодателят е предвидил нарочно производство за смяна на титуляра на разрешително за водовземане.

Несъстоятелно е възражението, обосновано на разпоредбата на чл. 79, ал. 5 от ЗВ, в смисъл, че автоматично е прекратено действието на разрешително № 31520231/07.12.2010г. От една страна титулярят на разрешителното не е изгубил правото си на собственост върху имота, където се осъществява дейността и се намира водовземното съоръжение. От друга страна, видно от приложеното копие на договор от 01.11.2012г. с достоверна дата 24.01.2013г. според нотариалната заверка на подписите, предмет на договора са подробно описаните в чл. 1 на същия недвижими имоти, сред които обаче не е предмета на Разрешително № 31520231/07.12.2010г. Вярно е, че в същото разрешително е описано като обект на водоснабдяване рибовъдно стопанство „Т. чарк“, [община], обл. П., но по същество с разрешителното се учредява едно срочно право за извършване на дейности, свързани

с отнемане на води от водните обекти и ползване на същите, което е различно от ползващите се от него недвижимости, при това отдадени под наем на трети лица. В заключение съдът счита, че с представения по делото договор за наем и установените обективно бездействия на жалбоподателя за периода 2011г. – 2017г. - неуведомяване по чл. 79, ал. 2 и ал. 7 от ЗВ, е налице заобикаляне на закона, при това с цел да не бъдат събрани дължимите по Разрешително № 31520231/07.12.2010г. такси. От една страна се претендира прекратяване на действието на разрешителното по силата на закона, но от друга страна продължава водовземането, макар и чрез трето лице.

Най-после и по направеното възражение за изтекла погасителна давност на вземанията по ДОПК, което съдът намира за неоснователно. Съгласно чл. 171, ал. 1 от ДОПК Публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. По аргумент от чл. 194б, ал. 2 от ЗВ таксите за водовземане се заплащат до 15 февруари за период, обхващащ предходната календарна година. Следователно, за периода водовземане от 01.01.2011г. до 31.12.2011г. , таксата е дължима най-късно до 15.02.2012г., от когато длъжникът изпада в забава. По арг. от чл. 171, ал. 1 от ДОПК считано от 15.02.2013г. е започнала да тече кратката 5 годишна давност, като същата изтича на 15.02.2018г.

Съгласно чл. 172, ал. 2 и ал. 3 от ДОПК Давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение. Ако актът за установяване бъде отменен, давността не се смята прекъсната. От прекъсването на давността започва да тече нова давност.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ДОПК Давността спира: 1. когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година. По делото на л. 154-155 е приложен Констативен протокол № Пз-287/28.08.2013г. и на л. 150-151 Констативен протокол № Пз-49/12.02.2016г. от съдържанието на същите се установява, че представляват актове по започване на производство по установяване на публично държавно вземане. И в двата цитирани акта са обективирани задълженията на жалбоподателя за 2011г. и 2012г.

Следователно, към по-горе установения срок по см. на чл. 172, ал. 2 от ДОПК следва да бъде добавен едногодишния срок по ал. 1 на с.ч. Последното ще иде да рече, че кратката 5 годишна давност за задълженията за период 01.01.2011г. до 31.12.2011г. изтича на 15.02.2020г. Аналогично е и по отношение на последващите периоди 2012г.- 2017г., предвид което настоящият съдебен състав не възприема възражението за погасяване на задължението по давност по чл. 171, ал. 1 от ДОПК.

С оглед всичко изложено, съдът намира, че оспореният акт е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма на мотивиран писмен акт, при спазване на процесуалните правила и на материалноправните норми, поради което жалбата, като неоснователна, следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода на спора и претенциите на жалбоподателя за присъждане на разноски по делото, съдът намира, че такива не се следват.

Водим от горното, Административен съд София град 28-ми състав

## РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], представлявано от Б. Б., срещу Акт за установяване на публично държавно вземане № 147/27.12.2018г., издаден от Директора на Б. дирекция „И. район“ [населено място] към Министерство на околната среда и водите, в частта, в която са определени задължения за период от 2011г. до 2017г.

Решението подлежи на обжалване чрез Административен съд София-град пред Върховен административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 от АПК.

СЪДИЯ: